

Quên

ở gia đình ấy, người chồng rất bận, thường bỏ cô gái thui thủi một mình. Khi cô còn đang ngủ, người chồng đã ra đi, đến khi người chồng trở về, cô đã chập chờn trong giấc mộng. Có khi mấy ngày liền cô không thấy mặt chồng. Gặp lúc anh đi công tác thì còn buồn hơn, suốt mười, mười lăm ngày cô một mình giữ ngôi nhà trống vắng

May mà trong nhà còn có tivi, cassette. Khi vắng chồng cô xem tivi nghe nhạc. Xem chán hoặc hát chán, cô ra ngồi bên cửa sổ, nhìn xuống đường xem mọi người qua lại. Nhìn chán mắt, cô thấy thật trống trải, không biết phải làm gì nữa. Đúng lúc chồng về, cô gieo mình vào vòng tay anh, nũng nịu:

- Anh mà không để ý đến em như thế, em sẽ đi với người khác đấy
- Vợ anh đời nào lại làm vậy!
- Anh tin em đến vậy cơ à?
- Tất nhiên là anh tin em rồi!

Suốt thời gian dài, cô không hề có ý định phản bội chồng- Khi không biết làm gì cô chỉ xem ti vi, nghe nhạc hoặc ra đứng bên cửa sổ. Ngày nào cũng vậy, một hôm cô chợt nhận ra một người quen đi dưới đường. Người này không chỉ quen thông thường, mà là bạn học cấp ba cùng cô. Cô nhớ tên gọi

thân mật của người này là á, ngày trước có lần á đã viết thư tỏ tình với cô.

Cô hào hứng gọi:

-Anh á! Anh á!

Người bạn trai nhìn mãi mới thấy cô. Anh kinh ngạc & vui mừng:

-Xuân đây à!

- Lên đây chơi mau lên!

á lên phòng cơ, giữ ý không ngồi. Cô vồn vã chỉ vào salon:

-Ngồi đi, ngại gì chứ!

á ngồi quan sát một hồi và nói:

Trông Xuân có vẻ phát tài nhỉ?

Cô gật gật đầu

- Chắc Xuân kinh doanh gì nên kiếm được nhiều tiền...

-Em chẳng làm gì cả, suốt ngày chỉ ngồi nhà thôi. Đây là do chồng em đấy.

Em cũng chẳng hiểu anh ấy làm gì, nhưng có lẽ cũng kiếm ra tiền.

-Xuân thật may mắn lấy được ông chồng làm ra nhiều tiền ghê

Cô gái có vẻ khó chịu, buột miệng:

-May mắn cái quái gì!

á thấy cô như vậy, không dám nói thêm câu gì

-Bao nhiêu năm rồi không gặp, bây giờ anh á vào làm đâu rồi?

-Vào cơ quan

-Cơ quan hả, chắc anh phải là lãnh đạo rồi nhỉ?

-Lãnh đạo cái gì, chỉ là cái chức trưởng phòng vật ấy mà

-Anh á tên nhanh ghê, đã làm trưởng phòng rồi đấy.

- Xuân , em lại hiểu anh rồi

Câu chuyện bỗng đứt đoạn. Lát sau, á cáo từ ra về. Cô gái mời anh lần sau lại chơi, anh cũng mời đáp lại. Cô hỏi tìm anh ở đâu, anh nghĩ một chút rồi đọc số điện thoại của mình

Mới đầu, cô gái chẳng có ý nghĩ gọi điện cho á. Cô vẫn sống như ngày trước, ngày ngày xem ti vi, nghe nhạc nhưng cô không mê say được nữa. Đôi khi nhớ đến á, cô lại ra cửa sổ, nhưng ngóng mãi chẳng thấy anh. Muốn gặp á, chỉ có cách gọi điện thoại. Cô cầm ống nghe, do dự một lát rồi nhấn nút.

á cầm máy:

-Xin hỏi ai vậy?

- á lập tức đổi giọng:

-Xuân à, sao em lại nhớ số phon của anh

Thường em hay quên số phone của mọi người lắm, thế mà chỉ nghe qua một lần số phone của anh, không hiểu sao em nhớ ngay.

á thuận miệng:

-Thế là trong ý nghĩ của em có anh rồi đấy

Nói xong á thấy hối hận, sợ cô gái giận. Nhưng cô không giận:

- Đương nhiên rồi, nếu không em gọi cho anh làm gì

-á biết ngay mình sẽ có gì đấy với cô gái, anh nói:

-Em sẽ đón anh chứ?

-Tất nhiên, em sẽ rất vui được đón anh

Hai người gặp mặt nhau, chẳng cần nói tiếng nào, tự nhiên họ xích lại với nhau tự lúc nào. Cái chuyện muôn thuở giữa đàn ông & đàn bà xảy ra. Cô gái run run nói:

-Bây giờ em tiếc quá cơ, biết thế ngày trước em nhận lời tỏ tình của anh thì tốt biết bao

á tươi cười:

-Thì bây giờ cũng chưa muộn cơ mà!

Hai người gặp nhau nhiều hơn. Cô gái không còn tẩy trắng rỗng nữa, mỗi

khi ở bên á, cô thấy thật khoái lạc. Không có á ở bên cô cũng không còn thấy trống vắng nữa. Cô vẫn xem tivi, nghe nhạc xem & nghe ắt say mê. Ngồi bên cửa sổ, cô cũng thấy thú vị hẳn lên.

Người chồng của cô vẫn tất bật, đi sớm về khuya. Nhiều khi ngắm cô say sưa trong giấc ngủ, anh thấy thật có lỗi với cô. Nhưng trái tim cô không còn dành cho anh nữa rồi. Chính lúc anh đang ngắm cô ngủ, là cô sung sướng ước hẹn giao tình với á trong cơn mê

Cô một lòng một dạ lo cho á, còn lo gấp trăm lần khi cô lo cho chồng. Có lần á ốm, chảy máu dạ dày, phải mổ cần tiếp máu. á đau tái người, nhưng lắc đầu không cho mua máu. Cô gái ngồi bên anh. Ghé tai bảo anh đừng lo tốn tiền, cô có nhiều tiền. á vẫn lắc đầu sợ. Cô hỏi tại sao, á bảo sợ máu mua không sạch, nhớ bị nhiễm HIV thì chết. Cô gái bảo, cô thuộc nhóm máu O, rất hợp với anh, vậy lấy máu của cô truyền cho anh. á, nhìn cô vẻ không an tâm. Cô ghé tai nói nhỏ:

-Anh đừng sợ, em chỉ có quan hệ với một mình anh thôi, ngay cả chồng em em cũng rất ít quan hệ mà

á nghe vậy không phản đối nữa. Cô gái vốn rất sợ máu, nhưng vì á, cô quên cả sợ. Câu chuyện xúc động như vậy, nhưng kết cục thì....

Cô gái rất muốn lấy á. Cô bảo cô không màng đến tài sản, chỉ cần ly hôn được với chồng. Nhưng á do dự, á bảo không muốn cô bỏ chồng. Sau đó á đề nghị với cô chia tay, không quan hệ nữa. Cô gọi điện thoại, á bảo cô đừng tới. Cô rất đau lòng. Bây giờ cô mới hiểu vì sao người ta bảo, phụ nữ chết vì tình, đàn ông đắm chìm vì sự nghiệp. Cô thường đứng bên cửa sổ mà rơi lệ. Người chồng thấy cô rầu rĩ, cho là mình mãi buôn bán mà để cô lạnh lẽo phòng không, nên rất ân hận. Có lần thấy cô khóc, anh bảo:

-Cô bé ngốc nghếch ơi, sau này có thời gian, anh sẽ ở luôn bên em mà

Từ đó người chồng hay ở nhà hơn, hay quan tâm tới cô, nhưng cô vẫn lạnh

lẽo cô đơn , không thể hiểu nổi

Có lần , đang ngồi một mình, cô bỗng cảm thấy đầu đây như thoáng qua hơi thở của á. Cô không thể chịu được. Cô lấy xe máy phóng ra ngoài. Tâm tắt tại, xe máy đụng vào tảng đá, may mà không việc gì. Cô định phóng xe về, nhưng chân không cất nổi. Cô thần người định gọi điện về nhà, nhưng không nhớ nổi số phone của mình. Cô cố nhớ, nhớ mãi mà không ra.

Cô đành nhấn số máy mà cô rất nhớ . á cầm máy. Nghe thấy giọng cô, á liền nói:

- Bảo cô đừng gọi nữa, sao cứ gọi mãi thế!

Cô giải thích:

- là vì, em muốn gọi điện về nhà, nhưng quên khuấy số máy của mình. Ngày trước anh hay gọi cho em, anh có nhớ số máy nhà em không? Làm ơn.....

-Không nhớ đâu!

Tiếng rập máy vang lên lạnh lẽo

Việt Anh dịch

Nguồn: Hùng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên

vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003